

uenighed om behovet for at fastslå de faktiske kendsgerninger under bestræbelserne for at bilægge en tvist på fredelig vis. Fra forskellig side blev der imidlertid givet udtryk for stærk tvivl om ønskeligheden af at oprette et nyt permanent FN-organ. Modstanden mod et sådant organ var særlig stærk fra østeuropæisk side, men også fra enkelte afro-asiatiske og latinamerikanske lande var man i tvivl om ønskeligheden af oprettelsen af et sådant organ. Fra vestlig side var man forholdsvis positiv indstillet, men der var ikke udelt entusiasme at spore.

Ved afslutningen af ovennævnte tre møder om spørgsmålet besluttede 6. udvalg at nedsætte en arbejdsgruppe, der skulle rapportere tilbage til udvalget og søge at nå frem til et kompromisforslag i spørgsmålet. Efter langvarige underhåndsdraftelser nedsattes en arbejdsgruppe, bestående af følgende 16 lande:

Ceylon, Tjekkoslavakiet, Den forenede arabiske Republik, Ecuador, Finland, Frankrig, Jamaica, Japan, Libanon, Liberia, Nederlandene, Somalia, Sovjetunionen, Storbritannien, Togo og USA.

Drøftelserne i arbejdsgruppen gik ualmindelig langsomt særlig på grund af stærk modstand fra de østeuropæiske lande, og gruppen rapporterede først tilbage til 6. udvalg den 11. december. I arbejdsgruppens rapporter gengives de forskellige resolutionsforslag, der var blevet fremlagt for arbejdsgruppen, ligesom rapporten giver en kort oversigt over den stedfundne debat.

III. Resolutionen.

På grund af arbejdsgruppens enstemmige anbefaling fremlagde følgende medlemmer af gruppen et resolutionsudkast: Ecuador, Finland, Jamaica, Japan, Libanon, Liberia, Nederlandene, Somalia, Tjekkoslavakiet og Togo. Resolutionsforslaget, der blev introduceret af Finland i et møde den 13. december, blev betegnet som et meget forsigtigt første skridt, men dog som et skridt i rigtig retning. De vestlige lande sluttede sig til denne karakteristik.

I resolutionsudkastet *opfordres* medlemsstaterne til at gøre mere effektiv brug af de eksisterende metoder for „fact-finding“. Medlemsstaterne opfordres endvidere til ved valg af midler til fredelig bilæggelse af stridigheder at overveje, når som helst det

måtte anses for formålstjenligt at overlade „fact-finding“ til internationale organisationer eller til særlige organer, der måtte være etableret ved aftale mellem parterne i overensstemmelse med folkerettens og FN-pagtens principper. Opmærksomheden henledes specielt på pagtens artikel 33. *Generalsekretæren anmodes* om at forberede udarbejdelsen af en liste over eksperter på det juridiske såvel som på andre områder, hvis tjenester parterne i en strid kan enes om at benytte sig af med henblik på at bringe stridens faktiske omstændigheder på det rene. Medlemslandene *opfordres* til at udpege indtil fem egne borgere til opførelse på denne liste.

Resolutionsforslaget blev efter en meget kort debat vedtaget enstemmigt af 6. udvalg uden formel afstemning. Resolutionen blev vedtaget i plenarforsamlingen uden afstemning den 18. december 1967 (res. 2329).

6. udvalgs beretning: A/6995.

Deklaration om asylret.

(Dagsordenens punkt 89).

I. Forhistorie.

Det af menneskerettighedskommissionen i 1960 udarbejdede udkast til en deklARATION om asylret blev henvist til behandling i 3. udvalg under 17. og 18. samling, men henvises under 20. samling til 6. udvalg, der på en arbejdsgruppes anbefaling besluttede at udskyde behandlingen af spørgsmålet til 21. samling.

Under 21. samling færdigbehandlede en under 6. udvalg nedsat arbejdsgruppe et deklARATIONSUDKAST bestående af en præambel og 4 artikler. På grund af det fremskredne tidspunkt af generalforsamlingen, der ikke tillod regeringerne tilstrækkelig tid til at tage stilling til arbejdsgruppens rapport, blev deklARATIONSUDKASTET efter 6. udvalgs og plenarforsamlingens beslutning fremsendt til medlemsstaterne til yderligere overvejelser med henblik på den endelige vedtagelse af en deklARATION om asylret på 22. samling.

II. Debatten.

6. udvalg behandlede deklARATIONSUDKASTET på 7 møder i tiden 26. oktober til 2. november 1967. Under debatten udtalte